

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 6 lutego 2023 r.

**Opinia do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego
oraz niektórych innych ustaw**

(druk nr 905)

I. Cel i przedmiot ustawy

Zasadniczym celem nowelizacji jest wprowadzenie do ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (zwanej dalej „k.p.c.”) przepisów uzupełniających i doprecyzowujących stosowanie przepisów rozporządzenia Rady (UE) nr 2019/1111 z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę (wersja przekształcona) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 2019/1111”). Rozporządzenie nr 2019/1111 zastąpiło rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (zwane dalej „rozporządzeniem nr 2201/2003”).

Rozporządzenie nr 2019/1111, mające zastosowanie od dnia 1 sierpnia 2022 r., stanowi podstawowy instrument współpracy sądowej między państwami członkowskimi Unii Europejskiej w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, a także w sprawach uprowadzenia dziecka za granicę – w zakresie, w jakim uzupełnia konwencję haską z 1980 r. dotyczącą cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę. Rozporządzenie to jest bezpośrednio stosowane w Polsce i nie wymaga implementacji do krajowego porządku prawnego. Zmiany dokonywane opiniowaną

nowelizacją mają na celu głównie uzupełnienie przepisów rozporządzenia i skorelowanie jego stosowania z właściwością polskich sądów.

Rozporządzenie nr 2019/1111 w odniesieniu do objętych nim orzeczeń, porozumień oraz dokumentów urzędowych wprowadza system tzw. automatycznej wykonalności, co oznacza, że dokumenty pochodzące z innych państw członkowskich Unii Europejskiej będą podlegały w Polsce uznaniu i wykonaniu bez potrzeby przeprowadzenia specjalnego postępowania, czyli bez systemu *exequatur*. Dotychczas system automatycznej wykonalności na gruncie rozporządzenia nr 2201/2003 obejmował dwie kategorie orzeczeń (tj. orzeczenia w sprawie kontaktów oraz orzeczenia wydawane w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, z których wynikał powrót dziecka do państwa jego zwykłego pobytu – o ile, po spełnieniu określonych warunków, orzeczenia te zostały zaopatrzone w specjalne zaświadczenie).

Rozporządzenie nr 2019/1111 rozszerza automatyczne uznanie i wykonalność w odniesieniu do orzeczeń, porozumień i dokumentów urzędowych wydanych we wszystkich sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej i sprawach małżeńskich objętych zakresem zastosowania rozporządzenia. Rozporządzenie dotyczy zarówno sytuacji, kiedy orzeczenie lub inny tytuł pochodzący z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej podlegać będzie uznaniu i wykonaniu w Polsce, a także sytuacji, kiedy orzeczenia wydane w Polsce w tych sprawach będą podlegały uznaniu i wykonaniu w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Jak wskazano w uzasadnieniu do projektu ustawy (druk sejmowy nr 2860), objęte zakresem rozporządzenia nr 2019/1111 tytuły prawne pochodzące z Polski to wyłącznie orzeczenia sądów (jak również ugody zatwierdzone przez sąd), w tym w szczególności orzeczenia w sprawie o rozwód, separację, w sprawie o kontakty z dzieckiem, zarządzenie powrotu dziecka do państwa jego zwykłego pobytu. Natomiast jeżeli chodzi o tytuły prawne pochodzące z innych państw członkowskich Unii Europejskiej, to oprócz orzeczeń sądowych w sprawach małżeńskich (rozwód, separacja, unieważnienie małżeństwa) i w sprawach dotyczących władzy rodzicielskiej (np. orzeczenie w przedmiocie ograniczenia władzy rodzicielskiej, ustalenia miejsca pobytu dziecka, a także – zgodnie z rozporządzeniem – kontaktów z dzieckiem) zakresem rozporządzenia są objęte tytuły prawne wydane w trybie pozasądowym, w szczególności zatwierdzone przez notariusza porozumienie stron w przedmiocie rozwodu (Estonia, Francja), zawarte przed urzędnikiem stanu cywilnego

porozumienie w przedmiocie rozvodu albo separacji (Włochy), zawarte w formie aktu notarialnego porozumienia w przedmiocie wykonywania władzy rodzicielskiej (Hiszpania), zatwierdzone przez Komitet Opieki Społecznej (Social Welfare Committee) porozumienie w przedmiocie wykonywania władzy rodzicielskiej (Szwecja).

System automatycznej wykonalności został przyjęty również w innych obowiązujących w Polsce rozporządzeniach z zakresu współpracy sądowej w sprawach cywilnych, w szczególności w rozporządzeniu (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych, rozporządzeniu (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającym postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, rozporządzeniu (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającym europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, rozporządzeniu Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych, rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona), rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 606/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych.

Podstawy odmowy uznania albo wykonania porozumień i dokumentów urzędowych zostały wskazane w art. 68 rozporządzenia nr 2019/1111 i będą bezpośrednio stosowane. Zgodnie z tym przepisem odmawia się uznania dokumentu urzędowego lub porozumienia dotyczącego separacji lub rozvodu (art. 68 ust. 1), jeżeli takie uznanie jest oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego, w którym powołano się na uznanie, jeżeli nie da się go pogodzić z orzeczeniem, dokumentem urzędowym lub porozumieniem między tymi samymi stronami w państwie członkowskim, w którym powołano się na uznanie, lub nie da się go pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem, dokumentem urzędowym lub porozumieniem wydanym w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim między tymi samymi stronami. Natomiast w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej odmawia się uznania lub wykonania dokumentu urzędowego lub porozumienia (art. 68 ust. 2), jeżeli takie uznanie jest oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym państwa członkowskiego, w którym powołano się na uznanie,

biorąc pod uwagę dobro dziecka; na wniosek każdej osoby twierdzącej, że dokument urzędowy lub porozumienie stanowi naruszenie jej odpowiedzialności rodzicielskiej, jeżeli dokument urzędowy został sporządzony lub zarejestrowany lub porozumienie zostało zawarte i zarejestrowane bez udziału tej osoby; jeżeli – i w zakresie, w jakim nie da się go pogodzić z późniejszym orzeczeniem, dokumentem urzędowym lub porozumieniem w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, wydanym w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie, lub jeżeli – i w zakresie, w jakim nie da się go pogodzić z późniejszym orzeczeniem, dokumentem urzędowym lub porozumieniem w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, wydanym w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, w którym dziecko ma zwykły pobyt. Ponadto można odmówić uznania lub wykonania dokumentu urzędowego lub porozumienia w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, jeżeli dokument urzędowy został oficjalnie sporządzony lub zarejestrowany lub porozumienie zostało zarejestrowane bez zapewnienia dziecku możliwości wyrażenia swoich poglądów.

Do najistotniejszych zmian wprowadzanych do k. p. c. należy zaliczyć:

- 1) rozszerzenie kogencji sądów okręgowych i sądów apelacyjnych obecnie rozpoznających sprawy o odebranie osoby podlegającej władzy rodzicielskiej lub pozostającej pod opieką, prowadzonych na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, o możliwość rozstrzygnięcia spraw z zakresu odpowiedzialności rodzicielskiej, w sytuacji gdy uczestnicy wyrazili zgodę lub uznali jurysdykcję tego sądu (art. 569¹ §1¹);
- 2) umożliwienie uwzględnienia przez sąd treści porozumienia uczestników w orzeczeniu sądu lub zatwierdzenia ugody, jeżeli uczestnicy ją zawarli, w celu ułatwienia podmiotom odpowiedzialności rodzicielskiej zakończenia w jednym postępowaniu sprawy dotyczącej powrotu dziecka, jak i spraw z zakresu odpowiedzialności rodzicielskiej (art. 569¹ §1¹ i §1²);
- 3) zmianę art. 518² poprzez wskazanie, że Sąd Apelacyjny w Warszawie będzie sądem drugiej instancji w sprawach o odebranie osoby podlegającej władzy rodzicielskiej lub pozostającej pod opieką, prowadzonych na podstawie konwencji haskiej z 1980 r., a także rozpoznawanych łącznie z nimi spraw określonych w art. 569¹ § 1¹, tj. spraw z zakresu odpowiedzialności rodzicielskiej, dotyczących kontaktów i alimentów;
- 4) uregulowanie w art. 598² § 4 kwestii wyjątków od zasady, w myśl której w czasie trwania postępowania o odebranie osoby podlegającej władzy rodzicielskiej lub

pozostającej pod opieką, toczącego się na podstawie konwencji haskiej z 1980 r. przed sądem, o którym mowa w art. 518² § 1 lub art. 569¹ § 1 lub 3, nie można rozstrzygać w przedmiocie władzy rodzicielskiej lub opieki nad tą osobą, zaś postępowanie w tych sprawach sąd jest obowiązany zawiesić z urzędu – w następstwie nowelizacji regulacja ta nie znajdzie zastosowania w sytuacji wskazanej w art. art. 569¹ § 1¹, a także w przypadku toczącego się przed sądem innego państwa postępowania w sprawie o odebranie osoby podlegającej władzy rodzicielskiej lub pozostającej pod opieką, prowadzonej na podstawie konwencji haskiej z 1980 r.;

- 5) dodanie przepisów art. 795^{11a}–795^{11c}, w których uregulowano kwestie wydawania zaświadczeń dotyczących orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej objętych zakresem zastosowania rozporządzenia nr 2019/1111, w szczególności na potrzeby uznania lub wykonania tego orzeczenia w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, a także kwestie sprostowania albo cofnięcia zaświadczenia; ponadto wskazano, że w sprawach objętych przepisami art. 795^{11a}–795^{11c}, sąd będzie wydawał postanowienia na posiedzeniu niejawnym (w składzie jednoosobowym);
- 6) objęcie orzeczeń, dokumentów urzędowych i porozumień wchodzących w zakres zastosowania rozporządzenia nr 2019/1111 systemem automatycznego uznawania i wykonalności (art. 1 pkt 10–17 noweli).

Opiniowana ustawa nowelizuje ponadto:

- 1) ustawę z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – zmiany w tej ustawie mają na celu wprowadzenie opłaty stałej w wysokości 300 zł od wniosku o odmowę wykonania, wniosku o odmowę uznania oraz wniosku o stwierdzenie braku podstaw do odmowy uznania orzeczenia, dokumentu urzędowego lub porozumienia objętych zakresem zastosowania rozporządzenia nr 2019/1111, analogicznie do rozwiązań obowiązujących w przypadku innych tytułów prawnych objętych rozporządzeniami unijnymi wskazanymi w przepisie art. 24 ust. 1 pkt 2a i 2b nowelizowanej ustawy (art. 2 noweli);
- 2) ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej – zmiany mają charakter techniczno-legislacyjny (art. 3 noweli);
- 3) ustawę z dnia 26 stycznia 2018 r. o wykonywaniu niektórych czynności organu centralnego w sprawach rodzinnych z zakresu obrotu prawnego na podstawie prawa Unii Europejskiej i umów międzynarodowych – zmiana polegająca na dodaniu ust. 2

w art. 26 zmierza do określenia katalogu informacji jakie mają być przedmiotem wymiany między państwami; informacje te mają dotyczyć toczących się w tych państwach postępowań w sprawie umieszczenia w placówce opiekuńczej lub pieczy zastępczej dziecka, które ma bliskie związki z Rzeczpospolitą Polską, a także obejmuje dane osób spokrewnionych z dzieckiem, które wyraziły gotowość do przejęcia nad nim opieki; pozostałe zmiany w tej ustawie mają charakter techniczno-legislacyjny (art. 4 noweli);

- 4) ustawę z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2600) – zmiana zmierza do tego, aby nowela Kodeksu karnego weszła w życie zasadniczo z dniem 1 października 2023 r., a nie z dniem 14 marca 2023 r. (art. 5 noweli).

W przepisie przejściowym (art. 6 noweli) wskazano, że do uznawania lub wykonywania w Polsce orzeczeń, dokumentów urzędowych i porozumień, które zostały wydane, sporządzone, zarejestrowane lub zawarte przed dniem 1 sierpnia 2022 r., znajdą zastosowanie przepisy dotychczasowe, czyli regulacje rozporządzenia nr 2201/2003.

Ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 5 (wprowadzającego zmiany w ustawie z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw), który wejdzie w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt ustawy został przedłożony przez Radę Ministrów w dniu 8 grudnia 2022 r. Pierwsze czytanie miało miejsce na 70. posiedzeniu Sejmu w dniu 12 stycznia 2023 r. Sejm skierował projekt ustawy do Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Komisja po rozpatrzeniu projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 24 stycznia 2023 r. wniosła o jego uchwalenie w brzmieniu zawartym w sprawozdaniu (druk sejmowy nr 2954). Na etapie prac w komisji wprowadzono do projektu szereg poprawek o charakterze doprecyzowującym, ujednolicającym przepisy oraz techniczno-legislacyjnym. Poprawki te nie wpłynęły na meritum rozwiązań zawartych w projekcie.

Na etapie drugiego czytania projektu ustawy zgłoszono dwie poprawki rozszerzające zakres pierwotnego przedłożenia o zmiany w ustawie z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy

– Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, zmierzające do tego, aby nowela Kodeksu karnego weszła w życie z dniem 1 października 2023 r., a nie z dniem 14 marca 2023 r.

Sejm uchwalił opiniowaną ustawę na 71. posiedzeniu w dniu 26 stycznia 2023 r. wraz ze wskazanymi powyżej poprawkami. Za uchwaleniem ustawy opowiedziało się 258 posłów, 13 posłów było przeciw, zaś 175 posłów wstrzymało się od głosowania.

III. Uwaga ogólna

W następstwie poprawki zgłoszonej podczas drugiego czytania ustawodawca dodał do projektu ustawy art. 5, który nowelizuje przepis o wejściu w życie ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, przesądzając, że wejdzie ona w życie zasadniczo z dniem 1 października 2023 r., a nie po upływie 3 miesięcy od dnia jej ogłoszenia (tj. z dniem 14 marca 2023 r.).

Ustawa z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw jest obszerną nowelizacją Kodeksu karnego, zmierzającą w szczególności do: podwyższenia zagrożenia karą wobec sprawców przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności seksualnej, wprowadzenia możliwości orzeczenia przez sąd zakazu warunkowego zwolnienia wobec osoby skazanej na karę dożywotniego pozbawienia wolności, rozszerzenia możliwości karania nieletnich sprawców, którzy ukończyli 15 lat, jak dorosłych, umożliwienia karania nieletniego, który po ukończeniu 14 lat, a przed ukończeniem 15 lat, jest sprawcą zabójstwa kwalifikowanego, określonego w art. 148 § 2 lub 3, modyfikacji katalogu kar poprzez wyeliminowanie kary 25 lat pozbawienia wolności oraz podwyższenie z 15 do 30 lat górnej granicy kary pozbawienia wolności, wydłużenia okresu przedawnienia z 30 do 40 lat w przypadku zabójstwa, uzupełnienia katalogu przestępstw niepodlegających przedawnieniu, rozszerzenia dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów na kierowców, którzy po spowodowanym wypadku, a przed poddaniem się badaniu na zawartość alkoholu lub środka odurzającego, spożywali alkohol lub zażywali środek odurzający, a także wprowadzenia obowiązkowego przepadku pojazdu mechanicznego prowadzonego przez nietrzeźwego sprawcę przestępstwa w ruchu lądowym albo równowartości takiego pojazdu.

Nie negując potrzeby i celowości wydłużenia okresu *vacatio legis* ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, trzeba mieć na uwadze, że w odniesieniu do art. 5 opiniowanej ustawy może pojawić się zarzut naruszenia art. 118 i art. 119 Konstytucji.

Zgodnie z art. 119 ust. 1 Konstytucji Sejm rozpatruje projekt ustawy w trzech czytaniach. Zasada trzech czytań oznacza konieczność trzykrotnego rozpatrywania przez Sejm tego samego projektu ustawy. Ewentualne poprawki polegające na uzupełnieniu projektu ustawy o nową treść powinny pozostawać w związku z projektem złożonym w Sejmie, przy czym konieczne jest, aby relacja ta miała wymiar nie tylko formalny, ale również merytoryczny, tzn. konkretne poprawki dotyczące projektu powinny odpowiednio wiązać się z jego treścią – zmierzać do modyfikacji pierwotnej treści projektu, a nie do stworzenia nowego projektu. Dopuszczalny zakres poprawek nie powinien wychodzić poza zakres przedmiotowy projektu, lecz generalnie pogłębiać ten zakres. (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 czerwca 1998 r. sygn. K 3/98). Wszelkie treści normatywne wykraczające poza powyżej określone ramy poprawki powinny być poddane wszystkim etapom procesu legislacyjnego. Odmienne stanowisko oznaczałoby obejście konstytucyjnych wymagań dotyczących inicjatywy ustawodawczej (art. 118 Konstytucji) i trzech czytań projektu (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r. sygn. P 11/08).

Zmiana zawarta w art. 5 opiniowanej ustawy nie była objęta pierwotnym przedłożeniem. Stanowi ona „nowość normatywną”, wychodzącą poza przedmiot i cel projektu ustawy, którego istotą jest wprowadzenie do k.p.c. regulacji uzupełniających i doprecyzowujących stosowanie przepisów rozporządzenia Rady (UE) nr 2019/1111 z dnia 25 czerwca 2019 r. w sprawie jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej oraz w sprawie uprowadzenia dziecka za granicę. Ze względu na wymogi konstytucyjne kształtujące parlamentarny proces stanowienia prawa propozycja legislacyjna polegająca na modyfikacji terminu wejścia w życie ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw powinna stanowić przedmiot odrębnej inicjatywy ustawodawczej.

Ponadto, biorąc pod uwagę dalszy harmonogram prac nad ustawą (czas na rozpatrzenie ustawy przez Senat, ewentualne stanowisko Sejmu w odniesieniu do stanowiska Senatu, czas na podpisanie ustawy przez Prezydenta i zarządzenie jej ogłoszenia, a także czas na jej publikację), zachodzi ryzyko, że przepis art. 5 nie zrealizuje celu założonego przez ustawodawcę. Trzeba bowiem pamiętać, że zgodnie z aktualnie obowiązującym przepisem art. 33 ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, ustawa ta wchodzi w życie zasadniczo po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia tj. z dniem 14 marca 2023 r. Jeśli zatem opiniowana ustawa nie zostanie ogłoszona przed tą

datą (najpóźniej 13 marca 2023 r.), wówczas przepis art. 5 stanie się bezprzedmiotowy. Innymi słowy ustawa z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw wejdzie w życie w pierwotnym terminie.

Należy też zwrócić uwagę, że zmiana zawarta w art. 5 opiniowanej ustawy, w związku z harmonogramem prac nad ustawą i ostatecznym możliwym terminem wejścia w życie tego przepisu, może skutkować naruszeniem art. 122 ust. 2 Konstytucji. Z przepisu tego wynika 21-dniowy termin na podjęcie decyzji w sprawie podpisania ustawy przez Prezydenta. Już w momencie podejmowania przez Sejm decyzji o uchwaleniu poprawki dodającej kwestionowaną zmianę, było wysoce prawdopodobne, że ustawa zostanie przekazana Prezydentowi w takim momencie, że zachowanie terminu określonego w art. 122 ust. 2 Konstytucji nie będzie możliwe. Kompetencja określona w art. 122 ust. 2 Konstytucji jest jedną z zasadniczych prerogatyw Prezydenta i jest jednym z narzędzi równowagi władzy ustawodawczej i wykonawczej. Określenie dnia wejścia w życie ustawy z pominięciem zagwarantowanego Prezydentowi w Konstytucji terminu na podjęcie decyzji w przedmiocie podpisania ustawy, stanowi naruszenie obowiązujących norm dotyczących procesu legislacyjnego. Prowadzi ono również do ograniczenia możliwości wykonywania przez Prezydenta prerogatywy wskazanej w art. 144 ust. 3 pkt 6 Konstytucji. Oznacza więc *de facto* ograniczenie działania konstytucyjnego organu państwa, podejmowanego w zakresie realizacji normy konstytucyjnej zakodowanej w art. 126 ust. 2 Konstytucji.

W pozostałym zakresie ustawa nie budzi zasadniczych zastrzeżeń legislacyjnych.

Iwona Kozera-Rytel

Główny legislator